

Väinö Kustaa Lindèn (22.9.1916 - 15.12.2013)

n. 1939

JR 35:n III pataljoona 12.7.1941 Tuupovaaran Eimijärvellä lähdössä taistelutoimintaan.

Väinö Lindèn on poissa

Surullisena vastaanotimme tiedon että Väinö Lindèn on poissa. Ilman hänen valoisaa ol-emustaan maailma tuntuu nyt mustemmalta. Hän sain lähteä hyvän elämän eläneenä. Vierellään rakas vaimonsa Anna Liisa ja tytär. Meille pesäpallon ystäville hän oli hyvä esimerkki taitavasta pelaajasta, joka osasi myös peliuran päätyttyä löytää paikkansa Loimaalla. Hän pelasi viimeiset ottelunsa 1950- luvun taitteessa. Sieppari oli hänen pelipaikkansa. Vikkelä ja taitava. Näpäyksillä ei Väinön hoitaessa tonttiansa juhlistu. Peliuran jälkeen hän toimi pelituomarina, mieluummin kotipesän tuntumassa. Puku päällä ja hattu päässä- tyylikkäänä aina.

Sama tyyli säilyi kun hän toimi F.Koiviston liikkeen kenkämyyjänä- tai vastasi koko myymälästä. Hieno ruskea puku yllään, kaulassa hyvin solmittu rusetti. Osaavasti Väinö kiipesi korkeimmallekin hyllylle etsimään sopivaa kenkäparia.

Väinö toimi myös tarkkana LP n rahastonhoitajana. Hänelle Simo ja muut tilittivät Tapiolan tanssilippujen tuotot. Virheitä ei sallittu.

Sain tavata Väinön usein pesäpallon merkeissä. Viimeksi joimme Anna Liisan keittämät makoisat kahvit , kun entinen pelitoveri Valto Heinonen vei hänelle muistolahjan peli- ja sota-ajoilta. Leikattua konjakkia. Väinö kiitti kohteliaasti ja siirsi puukorkkisen pullon varastoon. Samalla ehdimme jutella sota- asiat kuntoon. Kovissa paikoissa oli Väinö ollut. Viimeksi tapasimme Valto Heinosen 90 - vuotispäivillä. Aika oli tehnyt tehtävänsä. Ei meistä ole enää pelikentälle. Tehdään uusi jako.

Nyt on Väinökin kotipesässä. Siellä ovat jo useimmat meidän nuoruusajan ihailemamme pelaajat. Kenttä vaikuttaa tyhjältä. Taululle on ilmaantunut risti.

Kiitos Väinö esimerkistä meille nuorille. Sano terveiset sinne Taivaan kentille.

Matti Pulli

Väinö Lindèn (ura pesäpalloilijana)

vuosi	ikä	seura	sarja	sij.	up
1937	21	LP	Suursarja	Länsi 4.	vp/s
1938	22	LP	Suursarja	Länsi 4.	vp/s
1939	23	LP	Suursarja	Länsi 3.	s
1940	24	LP	Suursarja	5.	s
1941	25	LP	Suursarja keskeytyi	(5.)	s
1942-44	26-28	LP	ei osallistunut		
1945	29	LP	SM-sarja	6.	s
1946	30	LP	SM-sarja	12.	s
1947	31	LP	Suomensarja	3.	s
1948	32	LP	Suomensarja	4.	s
1949	33	LP	Suomensarja	1.	s
1950	34	LP	SM-sarja	8.	s

v.1949 Hesperiaassa

Vuonna 2010 Valto Heinosen 90-vuotisyhdistyksessä.

Väinön muistolle

Väinö Lindén nukkui keskuudestamme, niin kuin elikin, hiljaisesti. Muutaman päivän sairaalareissu muuttui taivasmatkaksi. Hän oli mies, jolla oli hopeiset hiukset ja sydän puhdasta kultaa yhtään liioittelematta.

Kun Väinö Lindén ja Anna-Liisa Pousar vihittiin Vampulan kirkossa vuonna 1953, ei ollut enää Väinöä ja Anna-Liisaa, oli vain, Aleksis Kiveä lainaten väinöannaliisa tai annaliisaväinö. Niin yhtä he olivat. En siis voi puhua Väinöstä, puhumatta myös Anna-Liisasta tai "Ansilasta", niin kuin lapsuuskodin naapurin pikkupoika hänet nimesi.

Väinö, sotaveteraani, oli nuorena, työn ohessa, pesäpalloilija ja tanssilavojen hurmuri. Tansseissa he toisensa tapasivat ja sitä rakasta harrastusta jatkoivat niin pitkään kuin voimat antoivat periksi.

Väinön kunnan heiketessä tuli Anna-Liisasta omaishoitaja. Hän teki tätä työtään suurella rakkaudella ja antaumuksella. Väinö muuttui vähäpuheiseksi, mietiskelijäksi. Siihen vaikutti korkea ikä ja kuulon heikkeneminen. Mutta eloisa, vampulais-ranskalaisia sukujuuria omaava Ansila, puhui tarvittaessa molempien puolesta.

Anna-Liisan vakava sairauskohtaus muutti vastamaalatun talon arjen. Anna-Liisa oli sairaalassa, Väinö istui kiikkutuolissa, rakkaan tyttärensä, Miisan hellässä hoivassa. Vähin erin Väinö erkani täältä pois. Oli aika lähteä, ajatteli Väinö, kun suki kauniita hiuksiaan. Oli aika mennä, aamuvellin jälkeen, vähin äänin. Siunaustilaisuudessa Väinön arkku laskettiin perheen vain päivän eläneen Simo-vauvan leposijaan.

Anna-Liisa jää tänne taistelemaan, kuntoutumaan, löytämään kadonneita palasiaan. Me, Miisa ja ystävät, toivomme, että pystyt kestävään Väinö surusi. Toivomme, että Sinä, Ansila, jatkat hyvin edistynyttä tervehtymistäsi, sitä toivoisi Väinökin.

Näen heidät yhä nuorina, kaksin parketilla, juhlavaatteissa. Lavalla Erkki Junkkarinen laulaa: "Ei, ei tiedä toinen muistojen määrää, mi meitä yhdistää. On mulle päivä jokainen sua ilman tyhjä, hiljainen. Muun kaiken voisi unohtaa, vain en sua, Anna-Liisa".

He tanssivat sulavasti auringon laskeutumisessa, kesäyön hymyilyssä.

Keveät mullat, Väinö, ystäväni.

Jaakolan Pirkko